

КРАЛСКА МЕЧТА

Превод от немски език
Мая Мавродиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Kronen Traum*

Copyright © Royal Horses (2). 2020 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de through Anthea Agency

All rights reserved.

Превод Мая Мавродиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн на корица Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фригьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2853-5

*На родителите ми
Моника и Ханс-Елмар*

ПРОЛОГ

„Дами и господа, ето че стигаме до кулминацията на деня. В това надбягване ще се състезават само първокласните коне в страната. Фаворит в надпреварата е Кралски орел, а на седлото днес ще видим британската шампионка Колан Шели. Казанова и Гоустрайтер също биха могли да спечелят победата днес.“

Погледнах към Ливи, която седеше до мен с подпрени на оградата лакти и снимаше конете по пистата. Тя забеляза погледа ми и се усмихна:

– Каква лудост, нали? Все едно сме в някакъв друг свят.

Някакъв друг свят. Твърде добре казано. Насред многообразието от пъстри дрехи и екстравагантни шапки се чувствах като на карнавал за възрастни. Посетителите се делеяха на две групи. Някои се бяха издокарали така, все едно щяха да ходят на прием при кралицата. Мъжете носеха смокинги и цилиндри, а жените – елегантни рокли и блестящи обувки с високи, тънки токчета. Те стояха плътно един до друг, държаха в ръцете си чаши с шампанско и вероятно разговаряха за състезателни коне и за актуалната ситуация в парламента. Имаше и такива, които не бяха толкова изискани. Те шумно се смееха и се кикотеха, пиеха газирана вода директно от

бутилките и явно имаха една-единствена цел – да са център на внимание на всяка цена. Чуваха се кръсъци, размахваха се флагчета, непрекъснато си правеха селфита. Явно беше особено важно всички останали да видят помпозните им шапки. Една жена в суперкъса рокля носеше шапка с големината на автомобилна гума, при това с формата на сватбена торта, а друга беше нахлупила на главата си нещо подобно на фунийка за сладолед.

Точно като си помислих, че няма да видя нищо по-екзотично, покрай мен премина мъж с яркосиня коса, която така беше опъната назад, сякаш целта беше да се изгладят бръчките по челото му. Дори и веждите му бяха боядисани в синьо, а по лицето му до дългите, изкуствени мигли проблясваха камъчета като змийска кожа.

Добре дошла в „Игри на глад“, помислих си аз, докато клатех глава в недоумение, а после се обърнах пак към Ливи. Сутринта тя ми беше обяснила, че няма как да се появя на конното надбягване по дънки и кецове, а аз реших, че това е неимоверно преувеличено. Обаче бях сигурна, че никога няма да ме пуснат да стъпя на това място в любимия ми панталон с дупки на коленете и с тениска, на която се мъдреше голям надпис: *Спасете планетата, тя е единствената с коне*. Още на входа течеше щателна проверка на всички зрители. Който не беше облечен подходящо или беше забравил да си вземе шапка, просто не биваше допускан да влезе. Разбира се, че Ливи се беше погрижила да се вписваме перфектно в тълпата от зрители и да ни пуснат без проблеми. Тя ми беше заела една от нейните рокли, семпла синя рокля с дълги ръкави, която прилепваше по тялото ми, и подходящи обувки без ток. После ми сплете косата и я украси с полупрозрачна воалетка. Убеждаваше ме, че изглеждам прекрасно, но въпреки

това имах чувството, че се разхождам наоколо с птиче гнездо върху главата си. Поне беше необичайно топло за края на септември и не треперехме от студ. Ливи със сигурност беше предвидила и това.

В един момент тя ми намигна, насочи камерата към нас двете и отметна назад дългата си тъмнокаестенява коса, а после сви бледорозовите си устни за целувка. Насилих се да се усмихна, но не ми беше до смях. Ливи не трябваше да забележи колко некомфортно се чувствам. Седмици наред ѝ обяснявах колко много ми липсват конете в Кавърли Грийн. Сидеята да дойдем на това състезание тя просто искаше да ми достави радост. Затова не биваше да ѝ съсипе деня. Пък и вече достатъчно се бях крила вкъщи, където се мотаех в анцузите и пуловерите на Джордан и редовно навещавах хладилника. Край на всичко това! Бях обещала на Ливи най-последно да започна да се забавлявам и да прекарам няколко часа, без да мисля за...

Не, сега нямаше да мисля за *него*. Този ден принадлежеше на най-добрата ми приятелка.

– Видеото със сигурност ще обере точките в канала ти в ютюб – казах аз, а усмивката на Ливи стана още по-широка.

– Да, и аз така мисля. После, като започне награждаването, ще се опитаме да застанем най-отпред, нали?

Аз се засмях. На първия ред ли? Няма проблем. За клиповете на Ливи в нейния канал вече бяхме успели да се напъхаме сред демонстриращите за опазване на околната среда и крещящите почитатели на концерта на Шон Мендес. Нима щяха да ни спрат няколко пияни кокошки с купи с плодове и огромни пеперуди по главите?

– Конете вече се отправят към пистата – обяви водещият и Ливи веднага извади телефона си.

– Можеш ли ти да снимаш? – попита ме тя и ми подаде телефона. – Твоите клипове са по-добри от моите. А и са по-харесвани.

Кимнах, взех телефона и го раздвижих наляво и надясно, за да хвана всичко наоколо. После увеличих образа и насочих вниманието си към отделните коне. Строен дорест кон премина бавно покрай нас с наведена глава, а другите танцуваха наоколо, изместваха се настрани и размахваха опашки. На мен ми хареса един тъмнокафяв жребец с червен чул и петна по краката. Той обаче изглеждаше напрегнат и държеше главата си изправена. Когато стигна до стартовия бокс, жребецът се изправи на задните си крака. Дори и от разстояние успях да видя как извъртя шия и отвори широко очи.

– Това е Деймън Дриймс, номер пет – прошепна Ливи и хвърли изпитателен поглед на програмата за състезанията. – Изглежда доста див, нали?

Аз само поклатих отрицателно глава. Не, той просто се опитваше да каже нещо, но никой не го слушаше. Напомняше ми за Марискал, сребристият жребец в Кавърли Грийн. Същност нямах право да ходя при него, понеже Куин, шефът на конюшните, го считаше за непредвидим, но с времето успяхме да се сприятелим. Той ме беше научил на много неща. За конете, но и за самата мен. Марискал ми липсваше. Също и останалите коне – Тира, Ланчиано и преди всичко Спарки. Липсваше ми близостта им и начинът, по който се вглеждаха в мен и ме успокояваха. Липсваха ми моментите на тиха близост, а също така и онези, в които успяваха да ме накарат да се засмея. Липсваше ми... просто всичко.

Отново се загледах в тъмнокафявия жребец. Всичко беше толкова различно от онова, което очаквах от този ден. Нищо тук не напомняше за дълбоката връзка между човек и кон,

която вече познавах. Едуард винаги казваше, че работата с конете се основава на доверие и взаимно уважение. За него беше важно да създаде у всеки кон усещането, че е много специален и...

По дяволите, ето че пак мислех за него. Прехапах си езика и премигнах няколко пъти, за да прогоня спомените. Онзи Едуард, с когото се запознах, вече не съществуваше. Вече беше просто Тристан. Принц Тристан, който от дни наред крачеше редом до френския президент по телевизията и ми изглеждаше толкова чужд, все едно никога не се бяхме срещали.

– Всичко наред ли е? – попита Ливи. – Ти май не си тук.

– Аз... – *Пак се замислих за този идиот, макар че се бях заклела да не го правя повече.* – Просто се бях замислила.

Тя наклони глава настрани и ме изгледа продължително.

– Пак ли за него?

Погледът ми веднага срещна нейния и усетих как кръвта нахлу в бузите ми. Откъде...

– Няма проблем. – Ливи сложи ръката си върху моята, а после я стисна. – Нямах причина да се чувстваш неудобно. Напротив. Това само показва, че той означава нещо за теб.

Аз обаче не искам той да означава нещо за мен.

– Той ме излъга – процедих през зъби и се втренчих в писатата, сякаш състезанието вече беше започнало.

Той се преструваше на друг човек. А накрая се оказа, че е проклетият принц на Англия! Принцът!

Нещата едва ли можеха да се развият по-зле.

Известно време стояхме една до друга и мълчахме. Имах чувството, че Ливи иска да каже нещо, но не знаеше как точно ще реагирам. Най-накрая тя издърпа ръката си, взе да рови в дамската си чанта и извади пакетче с желирани котета,

отвори го и ми го подаде. Аз взех едно котенце и задъвках разсеяно.

– Още ли мислиш често за него? – попита Ливи, а аз усетих някакво пробуждане в стомаха си.

Не, изобщо. Вече го преодолях. Думите ми бяха на езика, но си замълчах и само въздъгнах. Не исках да лъжа Ливи.

– Всеки ден – признах си тихичко, без да я погледна. – Това не променя...

Абсолютно нищо. Канех се да ѝ го кажа, но ето че гласът на водещия отново се извиси:

– Деймън Дриймс имаше нужда от малко убеждаване, но вече е готов. Стартовата група е в пълен състав. – Изведнъж се чу звънец. – И ето че боксовете са отворени за третото надбягване за деня!

Сред публиката се възцари напрежение, шепотът се чуваше все по-ясно. До мен една жена извади бинокъл.

Това не променя нищо, казах си още веднъж. *Абсолютно. Нищо.* После подпрях ръце на оградата и се наведох напред, за да виждам по-добре конете. Те тъкмо приближаваха първата междинна станция, а дорестият жребец, който ми беше направил впечатление, водеше.

Отново прозвуча гласът на коментатора:

– В това надбягване конете ще изминат две хиляди и четиристотин метра. Фалкън Леджънд води групата, следван от Гоустрайтер пред Казанова. Сега Гоустрайтер излиза напред. Гоустрайтер изпреварва Фалкън Леджънд. Казанова, след него Кралски орел с номер осем.

Гледах как конете с ездачите обикалят пистата. Колкото повече се отдалечаваха, толкова повече зрителите се въодушевяваха.

– Давай, Кралски орел! – извика един мъж точно зад нас и

взе да пляска възторжено с ръце.

– И ето че вече са на финалната права! Гоустрайтер пред Фалкън Леджънд, Казанова, Кралски орел, Деймън Дриймс. Следват го Санто, Изи Флай и Калико.

Гласът на коментатора мина във фалцет. Зрителите взеха да се бутат един в друг, вдигнаха глави и заръкопляскаха. Ливи също подскачаше възторжено. Очите ми автоматично затърсиха тъмнокафявия жребец с червения чул. Открих го в края на групата и видях как скъсява дистанцията с огромни скокове. Той профуча покрай другите и излезе начело.

– И ето че той повежда! – извика говорителят в недоумение. – Деймън Дриймс, аутсайдерът, води групата, а плътно до него е Гоустрайтер. Деймън Дриймс. Гоустрайтер. Деймън Дриймс! Деймън Дриймс печели това надбягване, а непосредствено след него финишира Гоустрайтер, дами и господа. Какъв финал! На трето място завършва Кралски орел, а после...

До мен една жена изкрещя толкова силно, че ми идеше да си запуша ушите. Тя размаха заложния си билет и се хвърли в прегръдките на мъжа до нея. Зад мен някои хора също ликуваха, а други проклинаха. Гледах как конете бавно намаляват темпото и отново се замислих за времето, което прекарах с Марискал. Мълчаливи моменти, в които обаче въпреки това знаехме какво мисли другият. Ето с какво той беше успял да ме заплени.

Около мен ръкоплясканията намаляваха за сметка на разговорите, тук-таме някой се смееше. Въздъхнах и се отдръпнах от оградата. Сред всички тези хора в пъстроцветни дрехи, повечето от които според мен нямаха и понятие от коне или не ги възприемаха като мен, изведнъж се почувствах така самотна, както отдавна не се бях чувствала.

Деймън Дриймс се появи на мястото на победителя. Той все още пристъпваше с танцова стъпка, но жокеят му запази спокойствие и го поведе по продължение на оградата, чак до павилиона в средата на терена. Ливи се усмихваше на камерата. Вдигнах палец и тя още веднъж обобщи случилото се на състезанието за всичките си зрители и заяви колко много се радва за собственика на коня, който победи толкова неочаквано.

– Това още веднъж ни показва, че никога не бива да губим вяра в себе си, независимо какво мислят останалите за нас.

Ливи довърши речта си и ми даде знак да хвана сцената в едър план. Кимнах, за да ѝ покажа, че съм я разбрала. В същия момент водещият се появи на сцената. Той произнесе дълга, хвалебствена реч за Деймън Дриймс и честити на собственика му с такъв драматизъм в гласа, че направо се подразних.

Кон на годината... заслужена победа... Кон на годината, така ли? Само преди няколко минути този кон беше наречен аутсайдер. Поклатих глава, но спрях веднага, защото и камерата взе да се люлее.

– И затова – продължи водещият – за мен е голяма чест да ви съобщя, че днес наградата ще бъде връчена от един специален почетен гост.

Из публиката се понесе шепот, някой ме изблъска грубо настрани.

– Е, мили дами, на това му се вика успешна изненада, нали? – засмя се говорителят.

После прозвуча националният химн. Момичетата закрещяха. Дамите наоколо също. Дори и някои от мъжете. Всички наоколо размахваха флагчета. Погледнах въпросително Ливи и с уплаха установих, че е пребледняла.

– Не знаех – увери ме тя, а очите ѝ се бяха разширили. – Наистина.

Какво имаше предвид? Насочих камерата в посоката, в която гледаха всички, и се вцепених. Към центъра на терена маршируваше цяла група от охранители, всички бяха в черни костюми, със слънчеви очила и сериозни физиономии. Един от тях ми се стори познат. Грижливо поддържана коса, брада, слънчеви очила. От ужас забравих да дишам. Това беше Сикстън, личният телохранител на Едуард. Зад него към подиума с бавна и величествена стъпка крачеха още двама души: мъж с прошарена коса, бял костюм, присвити устни с по един победоносен венец във всяка ръка, а до него крачеше рус мъж в черен фрак, с цилиндър на главата и със снежнобели ръкавици... Едуард!

Отпусках камерата сантиметър по сантиметър надолу и не бях в състояние да направя нищо друго, освен да го зяпам. Изведнъж ми стана трудно да дишам. Искях да отстъпя назад, но се блъснах в човека зад мен и сякаш отдалече дочух възмутената му реакция. Сърцето ми препускаше лудешки. Едуард се качи на подиума, ръкува се със собственика на победителя, после се усмихна и понечи да помахна на публиката. Жестът му обаче застина във въздуха. Хладните му леденосиви очи се загледаха напред, сякаш искаше да прониже публиката с поглед.

Ливи измъкна телефона от ръката ми, а пръстите ѝ докоснаха моите.

– Искаш ли да си ходим?

Да, моля те.

В този момент Едуард помахна в нашата посока. После се вцепени, а устните му промълвиха името ми. *Грета*. Погледнахме се. Невярващи, изпълнени с изненада. Сигурно мина

само частица от секундата, но на мен ми се стори цяла вечност. Стана ми горещо. Ръцете ми се потяха. Отново се олюлях назад и се блъснах в стената от хора.

Изведнъж Едуард скочи от подиума и тръгна към мен. Хората полудяха от възторг и изпъваха ръце, за да го докоснат. Навсякъде се чуваше щракане на камери. Охранителите се спогледаха неуверено. Не, това изпълнение със сигурност не беше част от планираната програма!

Отново се опитах да си пробия път назад и този път тълпата се раздели на две с благодарност, че на първия ред се освободи място. Три момичета взеха да се блъскат и борят за мястото ми.

– Грета, моля те, почакай!

Промъкнах се през най-тясната пролука, без изобщо да потърся Ливи. Тя щеше да ме намери.

– Грета! – извика Едуард отново и когато хвърлих поглед през рамо, видях как се беше качил на преградата и ме търсеше.

После скочи от другата страна, където грачещите кокошки направо го смачкаха. Охраната се появи моментално, разпръсна хората на разстояние и му освободи пътя. Той закрачи право към мен.

Изчезвай! – извиках мислено, но краката ми отказаха да се подчинят.

Едуард спря точно пред мен, погледна ме и протегна ръка. После обаче размисли и само се усмихна. Никой не говореше, но неизречените думи кръжаха около нас като възбудени светулки.

Аз преглътнах.

– Ти... – *Ти ме излъга. Разби ми сърцето. Ти си един проклет идиот и не искам никога повече да те виждам!* – ... из-

глеждаш наистина ужасно. Като някой червив с пари граф от Ужасно-Снобско.

О, боже, наистина ли казах всичко това? Пред всички тези хора? Крайчетата на устните на Едуард потрепнаха.

– В случай че си забравила, аз съм червив с пари граф. При това граф Гилфорд и херцог на Сътингтън. Целият район около Кавърли Грийн, не само градът. – По устните му се плъзна усмивка, докато дърпаше смешното цвете в бутониерата си. – Сноб, значи? За повечето тук съм доста секси, според мен. – Той отново се усмихна, но този път се смееха и очите му. – Не вярвах, че ще те срещна...

Едуард не можа да довърши изречението си. Група момичета закрещяха името му и се опитаха да се проврат под стената от охранители, за да го докоснат. Един от охранителите се приближи.

– Моментът е неподходящ за лични разговори. – Дълбокият глас на Сикстън се разнесе точно до мен. Той ме погледна за момент, после хвърли укорителен поглед към Едуард. – В случай че не си забелязал, всички програми и социални мрежи предават в момента на живо. Подробности за *кралската любов*? Много лоша идея.

Той постави ръка върху рамото на Едуард и понечи да го избугта назад към подиума. Едуард обаче се обърна още веднъж.

– Не прави глупости! – изръмжа Сикстън, а после и останалите охранители наобиколиха принца.

Не можех да направя нищо повече, освен да стоя там и да гледам след него. Това наистина ли се беше случило? Не ми остана време да отговоря на въпроса. Камерите проблясваха около мен, а една жена с яркочервено червило буквално завря телефона си под носа ми.

– Ей, ти, нима познаваш принц Тристан? Ти ли си приятелката му?

Какво? Аз я зяпнах, напълно объркана. Камерата беше толкова близо, че едва ли снимаше нещо друго, освен носа ми.

– Аз... – измъгнах, докато се опитвах да се овладея, за да не ударя камерата.

Обзе ме паника. Всички ме гледаха! Не можех да си поема въздух.

– Не, не съм – изграчих.

После се обърнах, за да си проправя път навън, и избягах от това място.